

Яке зерно, таке й коріння ...

Тим, хто пізнати добро допоміг,
Тим, хто відкрив для нас тайни доріг,
Тим, хто нам крила дарує щодня,
Тим, хто відкрив нам жагу пізнання,
Тим, чия праця важка, непроста,
Тим, чие слово добром пророста,
Тим, хто відкрив нам науки світання.

Діти, школа, вчителі... Слова усім відомі і знайомі. Але в кожного свої спогади, емоції, почуття викликають вони. Найчастіше — це дитинство, сміх, радість спілкування з друзями-однокласниками, веселі ігри, уроки, перерви, свята, походи... І вчителі, які спливають час від часу у твоїй пам'яті до кінця твоїх днів; від яких ти взяв щось для себе; слова, сказані ними, живуть в тобі і ти звертаєшся до них навіть у зрілому віці. Дивно, але так воно і є. Нікуди від цього не дінешся. Школа... Колись ти бурхливо жив у ній, учився, швидко ріс і мужнів, а тепер вона живе в тобі тихо і непомітно, але завжди присутня, готова зринуть у пам'яті в будь-яку хвилину. І деколи хочеться повернутися у її багатоголосся і дзвінку радість, у ту дитячу безтурботність, де все було так просто і легко. Хочеться відчутти той політ фантазії на грані здійсненності. Це справді найкращі роки у житті людини. Тому й приходять ці думки з таким теплом і легкістю, тому й не забуваються шкільні роки. І хочеться сказати про школу і вчителів найкращі слова.

Семидесятип'ятирічну Ярошенко Любов Кузьмівну, яка все своє життя присвятила школі, у селі Золота Балка добре знають в окрузі. Адже вчителювати жінка почала тільки-но отримала диплом...

Протягом багатьох років життя Любов Кузьмівни було нерозривно пов'язане зі школою. У народі кажуть: «Письменник живе у своїх книгах, художник — у картинах, скульптор — у створених скульптурах, а Вчитель — у справах і думках своїх учнів. До Вчителя ідуть зі своїми болями і радощами, черпають сили для підкорення нових висот, бо він зазирає у минуле, живе у сьогоденні, прокладає місток у майбутнє». Працювати вчителем — Божий дар. Ярошенко Любов Кузьмівна була дуже наполеглива та відповідальна, постійно працювала над

собою. Завжди доброзичлива, усміхнена, щира та відверта у спілкуванні з учнями, колегами і батьками....

Народилася Любов Кузьмівна в селищі Верхній Рогачик у 1943 році. З дитинства мріяла стати вчителем. У 1961 році вступила до Бериславського педучилища, потім заочно продовжила навчання в Херсонському педінституті (1963-1968). У 1966 році почала працювати у Золотобалківській школі сільської молоді (вечірній школі), викладала російську мову та літературу. У 1968 році перейшла до середньої школи.

39 років Любов Кузьмівна відкривала прекрасний світ російської культури учням, прищеплювала любов до рідного дому, села – маленької батьківщини, до рідної України. Багато поколінь дітей вилетіли з- під її крила у світ. Але те добре зерно, що було посіяне в душах дітей, проросло добротнім зерном, і багато вихованців, які навчалися у Золотобалківській школі, стали достойними громадянами і працюють для блага України.

Робота завжди була для Ярошенко Л.К. важливою справою її життя. Тому й віддавалась улюбленій праці сповна, до останку, можливо, в чомусь обділяючи власну сім'ю, своїх рідних дітей. За свою сумлінну працю вона була відзначена численними грамотами та подяками.

Педагог – це сіяч розумного, світлого, доброго, вічного. Починаючи ще з далекого 1966 року і тільки лишень у 2000 році Ярошенко Л.К. пішла на заслужений відпочинок, завершивши педагогічну кар'єру як вчитель зарубіжної літератури. Але із захопленням вона взялась облаштовувати родинний будинок: квітнуть троянди і жоржини, майорять айстри і соковитий виноград, відчутно аромат яблук та горіхів, а навесні – вишневий п'яний запах у закутку біля комори. А ще багато нових книжок, які мама не встигла перечитати на роботі, бо звідки час на романтичні розповіді про Івана Буніна, подорожі від Ж. Верна, улюблену фантастику від Гаррі Гаррісона та пригоди Агати Крісті? Звідки час на чимало класичних творів, які вона із захопленням перечитувала і цитувала. Вона є людиною «старого гарту», яка вірить у якість зробленого людьми і для людей. І вірить, що так, на совість, має працювати кожен. Радіє здобуткам своїх дітей та внуків, виховує правнуків, читає статті і цікавиться всіма важливими подіями. Із нею можна багато говорити на різні теми, а головне, відчувати спокійну і сильну енергетику родинного, маминого тепла.

"Проходять роки і бачу у своїх учнях порядних, добрих, чуйних людей, серце переймається радістю, що і ти вклав часточку своєї душі у становлення цієї особистості. Все життя намагалась працювати чесно і добросовісно, бо любила дітей і свою роботу. І сьогодні випускники заходять в гості, запрошують на зустрічі, надсилають вітальні листівки, телефонують. Отже не дарма працювала, прищеплювала любов, добро, милосердя ... "

Вибір мого професійного шляху теж стався у значній мірі завдяки вчителям рідної школи і, насамперед, завдяки прекрасному педагогу, чудовій людині та рідній мамі. І ось уже 29 років працюю в рідній Золотобалківській ЗОШ і ніколи не жалкувала, що обрала професію педагога і продовжила справу своєї матері.

Вікторія Раєнко, вчитель зарубіжної літератури, директор Золотобалківської ЗОШ І-ІІІ ст.

